

František Trávníček (17.8. 1888 Spešov – 6.6. 1961 Brno)

Následující text připomíná z různých úhlů život a dílo jedné z významných postav české lingvistiky 20. století, a to prostřednictvím vzpomínek Trávníčkových přímých žáků a pamětníků. Jednotlivé části se týkají oblastí, jimž se Trávníček po odborné stránce věnoval; závěrečný text pak je zaměřen obecněji. Bibliografii prací F. Trávníčka zpracovala ke 100. výročí jeho narození J. Ullrichová (vydáno r. 1988 Státní vědeckou knihovnou v Brně; součástí této publikace je také medailón napsaný M. Greplem, dalším z Trávníčkových přímých žáků). Pasáže věnované F. Trávníčkovi lze najít rovněž např. v nedávno vydané kolektivní práci *Kapitoly z dějin české jazykovědné bohemistiky* (ed. J. Pleskalová, M. Krčmová, R. Večerka, P. Karlík; Academia 2007).

Můj učitel, ručitel, školitel

Vždy jsem měl v úmyslu věnovat se literatuře. Lingvistika mně dlouho splývala s gramatikou a na tu jsem hodlal vynaložit tolik úsilí, kolik bude jen nezbytně nutné. Ačkoli jsem se málo orientoval v složení učitelského kolektivu filozofické fakulty, přece jsem znal několik jejích slavných jmen. Vedle Adolfa Kellnera a Antonína Grunda k nim patřil prof. František Trávníček.

Když jsem se pak v říjnu 1951 ocitl v Brně, nejdříve jsem si zakoupil jeho *Mluvnici spisovné češtiny* (1951). Domníval jsem se totiž, že podle ní nastuduji vše, co bude třeba znát z gramatiky. Jak jsem se mýlil! Na gymnáziu jsem náhodou narazil na Trávníčkova *Moravská nářečí* (1926). To byla příručka k použití. Z ní jsem získal první informace o rozdělení moravských nářečí a o jejich charakteristických rysech. Už tehdy jsem oceňoval její stručnost a přehlednost.

Během studia jsem měl příležitost poslouchat přednášky akad. Trávníčka několik semestrů.

V prvním ročníku jsem si musel zapsat jeho Úvod do marxistické jazykovědy. Nepatřil jsem k těm, kteří by důvěřivě věřili všemu, co nám doba k věření předkládala. Na Stalinových statích jsem sice neshledal nic, o čem bych měl pochybovat, ale ty pravdy, nad nimiž se Trávníček nadšeně rozplýval, se mně zdály až příliš samozřejmé. Kdyby marxistická jazykověda nejprve nezanesla jazykovědu bahnem nesmyslů, neměla by ta pravá, geniální, stalinská jazykověda co očišťovat. Nepochopil jsem, v čem tkví ta genialita statí. Trávníček dovedl celé hodiny a hodiny okouřovat každé Stalinovo slovo. Myslím si, že náš profesor dobře věděl, jaký je Stalin jazykovědný velikán, a že hrál na veřejnosti divadlo. I jemu se muselo protivit probírat řadu semestrů každou Stalinovu větu. Co to bylo nářků, že pražští překladatelé málo obrazně tlumočili Stalinovo spojení *v krov' i v plot'* (= do krve)! Nikdy nezapomenu, jak nám přednášející na náš dotaz vysvětloval fonologii a fonologický trojúhelník. Ten v jeho podání byl takovým nesmyslem, že se celá posluchárna otřásala smíchem nad tou idealistickou hloupostí. Kolegové, kteří zapisovali angličtinu, nás však zchladili a upozorňovali, že se ten „nesmysl“ na celém světě uznává.

V únoru 1952 jsem skládal svou první zkoušku právě z té Stalinovy jazykovědy. Uměl jsem Stalinovu knížečku nazpaměť, tak jaképak obavy! Ale ta zkouška – to byl zážitek na celý život. Akademik nás omylem zkoušel látku ze 4. semestru. V druhém ročníku ohlásil Trávníček přednášku *Nauka o slově*. Probíral se tam zejména vztah jazyka a myšlení – samozřejmě se stálým citováním génia. U zkoušky jsem tentokrát prošel bez problémů, neboť jsem odpovídal na tytéž otázky, které mně kladl v prvním semestru. V třetím ročníku byla přednáška a seminář *Novočeská mluvnice – skladba*. O skladbě ani slovo, ale nezapomenutelné byly Trávníčkovy podrážděné ostré výpady proti jazykovědcům z Prahy a Olomouce. Blesky lítaly na některé formulace ze Šmilauerovy *Novočeské skladby*. Přednášející láteřil na badatele, kteří přišli s neuznávaným učebním o predikativech. Tak jsem poznal, že ani velký akademik nemusí mít vždy pravdu. Trochu se probíral slovosled, takže dodnes kladu stále příklonky „správně“, tj. podle akademika, říkám